

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.059/2021/4.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Czifra Károly ügyvéd (címe.)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Varga és Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Varga József ügyvéd) (címe)

A per tárgya:

közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Szolnoki Törvényszék – 15.M.70.247/2020/17.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes – 19. sorszám alatti fellebbezés

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 107 950 (egyszázhétezer-kilencszázötven) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 694 480 (hatszázkilencvennégyezer-négyszáznyolcvan) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2003. február 3. napjától közalkalmazotti jogviszonyban állt az alperes, illetve jogelődje alkalmazásában, 2006. január 1. napjától intézményvezető munkakörben. A munkáltatói jogkört (települési önkormányzat) képviselő-testülete gyakorolta felette, közvetlen felettese a város polgármestere volt.

[2] (Város neve) városnak 2019. októberében új polgármestere lett (polgármester neve) személyében, aki a felperes intézményvezetői tevékenységével elégedetlen volt, ezért két alkalommal is kezdeményezte, hogy a felperes közalkalmazotti jogviszonyát közös megegyezéssel szüntessék meg, ezt azonban a felperes nem fogadta el.

[3] A felperes 2019. december 2. napjától súlyos, elhúzódó betegsége miatt táppénzes állományba került. Betegség miatti távolmaradását az intézményvezető-helyettesnek, (vezető-helyettes neve)-nek jelezte, neki adta le a keresőképtelen állapotáról kiállított orvosi igazolásokat, amelyeket az intézményvezető-helyettes a Kincstárnak továbbított. A polgármesternek a felperes közvetlenül nem jelezte táppénzes állományba kerülését, erről, illetve a felperes betegségének elhúzódó jellegéről azonban a polgármester tudott, erre figyelemmel 2020. januárjában intézkedett a felperes, mint intézményvezető helyettesítéséről.

[4] A felperes 2020. március 25. napján e-mail üzenetet küldött a polgármesternek, amelyben arról tájékoztatta őt, hogy 2020. március 5-én agyműtétet követő MR vizsgálaton volt, az ezt követően március 19. napjára tervezett orvosi konzultáció időpontját a koronavírus járvány okozta szigorítások miatt bizonytalan időre elhalasztották. Jelezte továbbá, hogy betegállománya idejének végleges megállapítása várhatóan a járványügyi intézkedések enyhítéséig meghosszabbodik, továbbá hogy a szabadsága és a betegállománya idejét az intézmény felé jelezte.

[5] Az alperes polgármestere a 3/2020. (IV. 8.) számú határozatával a felperes közalkalmazotti jogviszonyát 2020. április 8. napjával rendkívüli felmentéssel megszüntette a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 33/A. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással. Az intézkedés indokolása szerint a felperes együttműködési kötelezettségét megszegve nem igazolta hitelt érdemlő módon a 2020. március 16-tól 2020. március 23. napjáig terjedő időszakot érintően a munkából való távollétét. Kiemelte, a felperes az általa kapott táppénzes igazolást a munkáltatói jogkör gyakorlója részére nem juttatta el, erről a mulasztásáról a felperes 2020. március 25-én küldött e-mail üzenetéből szerzett tudomást. Utalt arra, hogy az igazolatlan mulasztás lényeges kötelezettségszegésnek minősül.

A kereset és az ellenkérelem

[6] A felperes keresetében – a rendkívüli felmentés jogellenességére alapítottnan, a jogellenesség jogkövetkezményeként – 4 735 200 forint kártérítés és 3 946 000 forint végkielégítés, valamint ezen összegek törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetének indokai szerint a rendkívüli felmentésben közölt indokok nem világosak, részben valótlanok és nem okszerűek. Érvelése szerint az alperesi intézkedés a világosság követelményét azért sérti, mert nem jelöli meg, mennyi időn belül és milyen jogszabályi rendelkezések alapján kellett volna értesítenie a keresőképtelenségéről a munkáltatói jogkör gyakorlóját, és nem tér ki arra sem, miként kellett volna eljárnia. Állította, valótlan a felmentés indokolásának az a megállapítása, miszerint megszegte az együttműködési kötelezettségét, illetve hogy nem tájékoztatta távollétéről a

munkáltatót és nem igazolta hitelt érdemlően a távolmaradását. Kifejtette, a felmentésben közölt és valóságnak elfogadott tények alapján a felmentés nem tekinthető okszerűnek, mert nincs olyan jogszabályi rendelkezés, ami előírná, hogy a munkavállalónak a keresőképtelenség beálltáról haladéktalanul értesítenie kell a munkáltatói jogkör gyakorlóját.

[7] Utalt a fentieken túl arra, hogy miután felette a munkáltatói jogkört a képviselő-testület gyakorolta, a polgármester a hatáskörét túllépve hozta meg a közalkalmazotti jogviszonyát rendkívüli felmentéssel megszüntető intézkedését. A per folyamán kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem bocsátott ki az alperessel szemben bírósági meghagyást annak ellenére, hogy az alperes ellenkérelme hatálytalanak minősült.

[8] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődleges védekezését arra alapította, hogy a felperes a keresetlevelet elkésetten terjesztette elő. Érdemi védekezése szerint a rendkívüli felmentésben közölt indokok egyaránt megfelelnek a világosság, a valóság és az okszerűség követelményének. Kiemelte, a felperesnek jogszabályi kötelezettsége volt, hogy minden olyan tényről, körülményről tájékoztassa a munkáltatóját, amely lényeges a jogviszonyból eredő jogai gyakorlása és kötelezettségei teljesítése szempontjából, a felperes viszont ezt a kötelezettségét megszegte azzal, hogy a keresőképtelen állapotba kerüléséről nem értesítette haladéktalanul a munkáltatóját, holott a betegsége ebben nem akadályozhatta, mivel járóbeteg volt. Utalt arra, az intézkedésben egyértelműen megjelölte, hogy a felperes milyen köteletségét szegte meg, azt pedig, hogy ezek a köteleességek milyen jogszabályi rendelkezésen alapultak, véleménye szerint nem kellett tartalmaznia a felmentésnek.

[9] Egyebekben vitatta, hogy ellenkérelme hatálytalan lett volna. Állította továbbá, hogy a rendkívüli felmentés kiadásakor fennálló veszélyhelyzetre figyelemmel a 2011. évi CXXVII. törvény 46. § (4) bekezdése, valamint a 40/2020. (III.11.) Kormányrendelet alapján jogosult volt a települési önkormányzat képviselő-testületének hatáskörébe tartozó ügyekben eljárni, és ennek keretében intézkedni a felperes jogviszonyának megszüntetéséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[10] Az elsőfokú bíróság a kereset szerint marasztalta az alperest, és kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 349 200 forint perköltséget. Megállapította továbbá, hogy az elsőfokú eljárási illeték az állam terhén marad. Határozatának indokolása szerint a felperes határidőben terjesztette elő keresetét, a bírósági meghagyás kibocsátásának nem volt helye, és a polgármester az alperes által hivatkozott jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően jogosult volt intézkedni a felperes jogviszonyának megszüntetéséről.

[11] Az ügy érdemét illetően kifejtett álláspontja szerint a rendkívüli felmondás indokolása megfelel a világosság követelményének, abból ugyanis egyértelműen kiderül, az alperes azt sérelmezte, hogy a felperes nem jelezte és nem igazolta számára kellő időben a 2020. március 16-23. napja között terjedő időszakra vonatkozóan a munkából való távollétét. Az alperesi polgármester tanúvallomása alapján ugyanakkor arra a következtetésre jutott, hogy a felmentés indoka nem felel meg a valóságnak, annak tényleges indoka ugyanis a felmentésről szóló okiratban rögzítettektől eltérően a felperes tartós távolléte és az októbertől márciusig tanúsított magatartása volt, valamint az, hogy decemberben nem tájékoztatta a polgármester arról, hogy táppénzes állományba került. Rámutatott, a felmentésben közölt indok valóságnak való elfogadása esetén sem lenne jogszerűnek minősíthető az alperesi intézkedés, miután az alperes nem bizonyította, miszerint közölve lett a felperessel az, hogy a korábbi gyakorlattól eltérően a szabadságát, illetve táppénzes állományát közvetlenül be kell jelentenie a polgármesternek. Kiemelte, ha az alperesi polgármester egy korábbiakban működő gyakorlatot meg kívánt változtatni, a tőle elvárt magatartás az lett volna, hogy hivatalos

felhívást intézzen valamennyi intézményvezető felé, ennek hiányában a felperes részéről az együttműködési kötelezettség megszegése nem állapítható meg.

[12] Utalt arra, hogy a keresetet összecszerúságában az alperes nem vitatta, ezért etekintetben döntésének részletes indokolását mellőzte.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[13] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte, hogy az ítéltábla a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjában biztosított felülbírálati jogkörében eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a felperes keresetét utasítsa el. A fellebbezésében kifejtett jogi álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltakat megsértve a tényállást részben helytelenül állapította meg, egyes bizonyítékokat nem helyesen mérlegelt, ezért téves jogi következtetésre jutott.

[14] Véleménye szerint a felperes felróható magatartásával maga alakított ki egy olyan rossz gyakorlatot, amely szerint a polgármestert, mint a munkáltatói jogkör gyakorlóját nem tájékoztatta arról, ha szabadságot kívánt kivenni, vagy ha táppénzes állományba került. A munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 6. § (1) bekezdésére utalással kifejtette, a felperesnek kötelezettsége lett volna egy olyan információáramlási rendet kialakítani, amelynek során egyrészt ő, mint intézményvezető és munkáltatói jogkör gyakorló, másrészt mint beosztott vezető esetében a vele szemben munkáltatói jogkört gyakorló személy értesüljön a keresőképtelen állapotú dolgozók személyéről, a keresőképtelenség várható időtartamáról annak érdekében, a munkáltató az emiatt szükségessé váló intézkedéseket meg tudja tenni. Állította, a polgármester már 2019 decemberében közölte a felperessel azt az elvárását, hogy a keresőképtelen állományba kerülését közvetlenül is közölje vele, majd 2020 januárjában ezt a többi intézményvezetővel is közölte. Érvelése szerint az a körülmény, hogy a felperes 2020. március 25. napján minden külön felhívás nélkül írásban tájékoztatta a munkáltatói jogkör gyakorlóját a keresőképtelen állományba kerüléséről, azt bizonyítja, tudott a polgármester ilyen irányú elvárásáról. Kiemelte, hogy a korábbi polgármester, (tanú 1 neve) tanúvallomása cáfolja a felperes által állított gyakorlatot, a tanú ugyanis előadta, hogy a szabadságot, illetőleg a táppénzes állományt az intézményvezetők szóban jelezték felé, párhuzamosan a TB ügyintéző részére történő bejelentéssel. Hangsúlyozta, miután a felperes a táppénzes állományát szóban sem jelezte a polgármesternek, ezzel megszegte az együttműködési és egyben a munkaköri kötelezettségét. Véleménye szerint a polgármester tanúvallomása és a felmentésben közölt indokok nem ellentétesek, életszerű ugyanis, hogy az a munkáltató, aki a munkavállaló magatartásával hosszabb ideje elégedetlen, a legutolsó kötelezettségsegezést értékelje úgy, hogy azzal a munkavállaló már elérte azt a határt, ami indokolja jogviszonya azonnali hatályú megszüntetését. Állította, ez a pont a felperes esetében a legutolsó keresőképtelen állományba kerülésének be nem jelentésével érkezett el. Véleménye szerint önmagában az, hogy a felperes felmentésére egy folyamat végén került sor, nem jelenti azt, hogy a felmentés valós indoka nem a felperes felmentési határozatban közölt legutóbbi kötelezettségsegezése volt. Mindezek alapján megítélése szerint a felmentés indoka nemcsak világos, hanem valós és okszerű is volt, és ennek megfelelően az jogszerű.

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására, és az alperes másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezésére irányult.

[16] Kiemelte, az alperes fellebbezési érvelésével szemben az alperes törvényes képviselőjeként meghallgatott polgármester nyilatkozata alapján kétséget kizáróan

megállapítható volt, hogy a felmondás indoka nem valós, a polgármester ugyanis maga nyilatkozott úgy, hogy a decemberi távolléttel, illetve a 2019 októberétől 2020 márciusáig tartó időszakkal volt problémája, nem pedig a felmentésben megjelölt márciusi egyetlen alkalommal. Kiemelte, az alperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy neki (a felperesnek) kellett volna kialakítania a szabadságok és a betegállományok bejelentésére vonatkozó rendszert, annak kialakítása ugyanis a munkáltató felelőssége. Utalt ezzel összefüggésben arra, hogy erre a körülményre az alperes az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, így ez az érvelése új ténynek és egyben ellenkérelem-változtatásnak minősül, aminek a Pp. 343. § (1) bekezdésében foglalt feltételei nem állnak fenn, emellett új tényként sem kezelhető ez a nyilatkozata, miután a 373. § (2) bekezdés szerinti önhiba hiánya etekintetben nem állapítható meg. Hangsúlyozta, önmagában abból, hogy a 2020 márciusi e-mail üzenetben arról tájékoztatta a polgármestert, hogy a Covid miatt bizonytalan időre távol kell maradnia a munkahelyétől, nem lehet okszerűen arra következtetni, hogy tudott volna a polgármester elvárásairól. Véleménye szerint a korábbi polgármester tanúvallomása az érintett kérdéskörben kialakult gyakorlatról az ő (a felperes) állítását támasztja alá. Kiemelte, ha a rendkívüli felmentésnek több indoka van, nem elegendő a legutolsó eseményt indokként megjelölni, figyelemmel arra is, hogy a rendkívüli felmentés csak kivételes esetekben gyakorolható jogosítvány, így elvárható egy munkáltatótól, hogy ha több kötelezettségszegést is észlelt a munkavállaló részéről, úgy valamennyit feltüntesse a felmentésben. Utalt a továbbiakban arra, hogy a polgármester tanúvallomása szerint a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére azért nem került sor, mert a pénzbeli igényeiről nem tudtak megegyezni. Álláspontja szerint a polgármesternek ez a nyilatkozata is alátámasztja, hogy nem a felmentésben megjelölt indokok miatt került sor a jogviszonya megszüntetésére.

[17] **Az ítéltábla döntése és annak indokai**

[18] A fellebbezés alaptalan.

[19] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás feltárásához szükséges mértékben a bizonyítási eljárást lefolytatta. A bizonyítékokat – a fellebbezésben írtakkal szemben – a Pp. 279. § (1) bekezdésében előírtak szem előtt tartásával a maguk összességében logikusan értékelte, és azok eredményeként helyesen állapította meg, hogy a rendkívüli felmentés indokai világosak ugyan, de nem valósak olyan értelemben, hogy nem az ott megjelölt mulasztás volt az alperesi intézkedés valódi indoka, a megjelölt indokok pedig – az alábbiakban részletezettek szerint az elsőfokú ítéletben kifejtettektől részben eltérő, részben azokat kiegészítő indokok alapján – nem okszerűek.

[20] Az alperes a felperes közalkalmazotti jogviszonyának rendkívüli felmentéssel történő megszüntetése jogalapjaként a Kjt. 33/A. § (1) bekezdés a) pontját jelölte meg, amely szerint a munkáltató a közalkalmazotti jogviszonyt rendkívüli felmentéssel megszüntetheti, ha a közalkalmazott a közalkalmazotti jogviszonyból eredő lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi. Ennek megfelelően a felmentés jogszerűségének a megítélése során a bíróságnak egyrészt azt kellett vizsgálnia, hogy fennállnak-e a rendkívüli felmentés Kjt. 33/A. § (1) bekezdés a) pontjában írt konjunktív feltételei, azaz a felmentésben az alperes által megszegettként megjelölt kötelezettség a felperest a közalkalmazotti jogviszonyából származó kötelezettségként terhelte-e, ez lényeges kötelezettséget jelentett-e, a felperes megszegte-e ezt a kötelezettségét, ha igen, a kötelezettségszegést szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartással valósította-e meg, és ez a kötelezettségszegés jelentős mértékű-e. Másrészt vizsgálnia kellett, hogy megvalósulnak-

e a rendkívüli felmentés indokolásával szemben a Kjt. 33/A. § (2) bekezdésében írt követelmények, nevezetesen, hogy abból világosan kitűnnek-e a rendkívüli felmentés okai, ezek az okok valósak-e, és azokból okszerűen következik-e, hogy a közalkalmazotti jogviszony fenntartása a munkáltató számára nem lehetséges.

[21] Jelen esetben a felek egyike sem vitatta a fellebbezési eljárásban az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, miszerint a rendkívüli felmentést tartalmazó okirat világosan tartalmazza a felmentési okot, nevezetesen, hogy a felperes azzal, hogy a 2020. március 16-23. közötti időszakot érintő táppénzes állományát nem jelentette be közvetlenül az alperesi polgármesternek, megszegte az együttműködési kötelezettségét.

[22] Ami ennek a felmentési indoknak a valóságát illeti: a felperes által sem vitatottan tényszerűen megfelel a valóságnak, hogy a felperes valóban nem közölte közvetlenül az alperesi polgármesterrel, hogy 2020. március 16-23. napja között betegsége miatt továbbra is távol van munkahelyétől. Ugyanakkor – amint azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította – a polgármester tanúvallomásából kétséget kizáróan kitűnt, a felperes közalkalmazotti jogviszonyát a polgármester nem emiatt szüntette meg rendkívüli felmentéssel, hanem a korábbi hónapokban tanúsított – az alperes által közelebbről a per folyamán sem megjelölt – magatartása és az elhúzódó betegállománya miatt, továbbá mert a felmentésben közölt időszakot megelőzően sem jelezte a polgármesternek a betegsége miatti távolmaradását. Nem fogadható el ezzel összefüggésben az alperesnek az a fellebbezési érvelése, hogy a felmentésben megjelölt mulasztást egy folyamat olyan végső mozzanataként értékelte, amelyre figyelemmel már nem látott lehetőséget a felperes közalkalmazotti jogviszonya további fenntartására. Lényeges ugyanis, hogy a felmentésről kiállított okirat ilyen folyamatra, illetve korábbi kötelezettségszegő felperesi magatartásra nem hivatkozik, olyan új felmentési okok előadásának és bizonyításának pedig, amelyek közlése a felmentésben nem történt meg, a perben nincs helye (MK.95 számú állásfoglalás III. pont).

[23] Azt, hogy a felmentés tényleges valódi oka nem a felmentésről kiállított okiratban feltüntetett egyszeri mulasztás volt, az a nem vitás körülmény is alátámasztja, hogy az alperesi polgármester két ízben is kezdeményezte a felperesnél közalkalmazotti jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetését, ami arra utal, hogy nem kívánt a felperessel együtt dolgozni, és a márciusi táppénzes állomány bejelentésének elmulasztása csak ürügyül szolgált számára ahhoz, hogy megszüntesse a felperes jogviszonyát.

[24] Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával is, hogy a felmentésben tényszerűen közölt indok, nevezetesen a március 16-23. közötti betegszabadság polgármesterrel való közlésének elmaradása nem okszerű indoka a felmentésnek. A Kjt. 33/A. § (1) bekezdés a) pontjára alapított felmentés – így a perbeli rendkívüli felmentés is – akkor felel meg az okszerűség követelményének, ha a felmentés Kjt. 33/A. § (1) bekezdés a) pontjában írt fentebb ismertetett konjunktív feltételei maradéktalanul fennállnak, és ez alapján a közalkalmazotti jogviszony fenntartása a munkáltató számára nem lehetséges.

[25] A Kjt. 2. § (3) bekezdése értelmében az Mt. közalkalmazotti jogviszonyokra is irányadó 6. § (2) bekezdése szerint a felperest – a fellebbezés etekintetben helyes hivatkozása szerint – közalkalmazotti jogviszonyából származó jogainak gyakorlása és kötelezettségeinek teljesítése során munkáltatója felé együttműködési kötelezettség terhelte, amely kötelezettség lényegesnek tekinthető.

[26] Az ítéltábla abban is egyetért az alperessel, hogy ezen együttműködési kötelezettségéből fakadóan a felperesnek közvetlen felettese, a polgármester felé jeleznie kellett, ha szabadság vagy betegség miatt távol maradt munkahelyétől. Ez a kötelezettség a felperest attól függetlenül terhelte, hogy a korábbi polgármester nem követelte meg az intézményvezetőktől, köztük a felperestől sem a távollétek részére történő közvetlen előzetes bejelentését. Nem vitás tény, hogy a felperes ennek a kötelezettségének a felmentésben közölt

táppénzes időszakot érintően nem tett eleget. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság által is helyesen hivatkozott, és az előző polgármester tanúvallomása által igazolt korábbi gyakorlatra figyelemmel ez a felperesi kötelezettségszegés sem szándékosnak, sem súlyosan gondatlannak nem minősíthető, az alperes ugyanis nem bizonyította, hogy a korábbi gyakorlatot megváltoztató szigorúbb elvárását közölte a felperessel. A korábbi gyakorlatot érintően kiemeli az ítéltábla, az alperes fellebbezésében tévesen hivatkozott arra, hogy (tanú 1 neve) tanúvallomása cáfolja a felperesnek azt az állítását, miszerint a kialakult gyakorlat alapján a szabadságot és a táppénzes állományt az intézményvezetőknek nem kellett közvetlenül jelezniük a polgármester felé. A tanú valóban tett olyan nyilatkozatot, hogy a táppénzes állományt és a szabadságot az intézményvezetők szóban jelezték felé, ismételt kérdésre viszont azt adta elő, a felperes a TB ügyintézőnek, (vezető-helyettes neve)-nek jelezte, ha szabadságot vett ki, vagy táppénzes állományba került, és erről a TB ügyintéző tájékoztatta őt.

[27] Az alperesnek az a fellebbezési érvelése, amely szerint a felperesnek kellett volna kialakítania e tekintetben egy olyan gyakorlatot, hogy a munkahelyi vezető hivatali úton értesüljön a beosztottak keresőképtelenségéről, illetve arról, ha egyéb okból vannak távol a munkahelyüktől, a felperes fellebbezési ellenkérelmében írtakkal szemben nem ellenkérelmezésváltoztatás és nem új tényállítás, hanem az alperesi védekezés alátámasztásául felhozott jogi érvek kiegészítése, amit az alperes a fellebbezési eljárásban is korlátlanul megtehetett. Az alperesnek ezzel az álláspontjával azonban az ítéltábla nem ért egyet, ebben a kérdésben a munkahelyi vezetőnek kell közölnie a beosztottjaival a követendő eljárást.

[28] Értékelte továbbá az ítéltábla azt is, az alperes hónapokon keresztül nem kifogásolta, hogy a felperes nem jelzi neki közvetlenül a folyamatosan fennálló keresőképtelenségét, így alappal lehetett abban a hiszemben, hogy elegendő, ha a keresőképtelenségről kiadott orvosi igazolást a kialakult gyakorlatnak megfelelően az intézményvezető-helyettesnek adja le, illetve juttatja el.

[29] Lényegesnek ítélte a fentieken túl az ítéltábla azt a körülményt is, hogy az alperesi polgármester tudott a felperes súlyos és tartós betegségéről, arról, hogy emiatt hónapok óta távol van a munkahelyétől, hiszen éppen erre figyelemmel gondoskodott a felperes helyettesítéséről. Nem hagyható figyelmen kívül ezen túl az sem, hogy az Mt. 6. § (2) bekezdése szerinti együttműködési kötelezettség kölcsönösen terheli a munkaviszony (illetve jelen esetben közalkalmazotti jogviszony) alanyait, amely együttműködési kötelezettség alapján az alperes akkor járt volna el helyesen, ha akár közvetlenül a felperesnél, akár a felperes munkatársainál tájékozik a felperes távollétének okáról, illetve annak várható időtartamáról.

[30] Mindezt értékelve az ítéltábla a felmentésben a felperes terhére rótt – a fentiek szerint sem szándékosnak, sem súlyosan gondatlannak nem tekinthető – kötelezettségszegést nem ítélte jelentősnek, így azt nem fogadta el a felmentés okszerű indokaként.

[31] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[32] Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes felszámított, és a periratokhoz csatolt megbízási szerződéssel igazolt, ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére.

[33] Ugyancsak az alperesi fellebbezés sikertelensége folytán rendelkezett úgy, hogy a személyes illetékmentességben részesülő alperes helyett a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli [Pp. 102. § (6) bekezdés].

Szeged, 2022. február 24.

Dr. Szeghő Katalin s.k.
a tanács elnöke, előadó

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.
bíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró